

سریال دیدنِ تنهایی

سریال‌هایی هست که فقط برای تنهایی‌اند.
نه از آن تنهایی‌های غمگین،
از آن تنهایی‌هایی که آدم می‌خواهد حرف نزند، توضیح
ندهد، مکث کند.
در سریال دیدنِ تنهایی،
دستت روی کنترل آزاد است.
می‌توانی وسط دیالوگ مهم، توقف کنی.
می‌توانی یک صحنه را دوباره ببینی.
می‌توانی ناگهان، بی‌دلیل، خاموشش کنی و بروی سراغ
فکر خودت.

این‌جا سریال، بیشتر از آن‌که داستان باشد،
هم‌صحبت است.
کسی که چیزی می‌گوید و بعد ساکت می‌شود تا تو
ادامه‌اش را در ذهنت بسازی.
بعضی سریال‌ها را آدم فقط یک‌بار در زندگی، و آن هم
تنها، درست می‌بیند.

